

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen

Jn 16, 16-23a

¹⁶Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem. ¹⁷A tanítványai közül némelyek ezt kérdezték egymástól: Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem, és ez: Mert én elmegyek az Atyához? ¹⁸Ezt kérdezgették: Mi az a kis idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit beszél. ¹⁹Jézus észrevette, hogy meg akarják kérdezni, és ezt mondta nekik: Arról kérdezősködtök egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem? ²⁰Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul. ²¹Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötremre az öröm miatt, hogy ember született a világra. ²²Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeitök senki sem veheti el tőletek: ²³és azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit. ²³Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Krisztus örömének Gyülekezete!

Nagyszüleimnek volt egy zenélő faliórája, ami nagyon szép dallamokat játszott minden egész órában, nagyon szerettük. Kiskamasz lehettem, amikor az óra mechanikájában valami meghibásodott és a szép dallamok helyett torz nyekergés szólalt már csak meg belőle. Az órát próbálták javíttatni, mert az egész család szerette, de nem lehetett és végül leselejtezésre került. Judilate, az öröm, örvendezés, ujjongás vasárnapján hasanló kérdés fogalmazódik meg a mi hangunkról is. A keresztyén ember hangja, a mi vallástételünk, a megváltottságunk szép, ünneplő, örömmel teli hangja ugyanis éppen így eltorzulhat. Rekedt, depresszív, Isten és egymás számára is fülsértő nyekergéssé válhat. Miért akarjuk, vagy legalábbis miért hagyjuk olyan sokszor, hogy az örömünkből, az ujjongásunkból, semmirevaló panaszáradat legyen?

„de szomorúságotok örömmre fordul. ²¹Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötöremre

az öröm miatt.”

A Feltámadott Krisztus öröme fordította, érte és általa ünneplő öröme fordította a mi eltorzult, világhoz idomult hangunkat és tanúságtételünket. A hitvallás nem Istenért kötelező keresztényként, hanem ez a ti javatokra van, ezért ez az Úr akarata neked is, az örvendező élet. Örülni, imádkozni ujjongó bizalommal – *„Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”* -, hálát adni, azaz észrevenni az áldásokat – nem pedig mogorván, cinikusan, irigykedve veszekedni és panaszkodni.

Nem kérdés, hogy mit hallgatunk elvileg szívesebben a két csoport közül, mégis sokszor a gyakorlatunk pont az ellenkezőjét mutatja. Amikor összetalálkozunk itt a templomban, vagy az utcán, a postán, az iskolánál, óvodánál, az orvosi rendelőben - miről kezdünk beszélgetni? Az örömeinket, a hálaadásunkat osztjuk meg egymással, vagy épp ezek azok, amiket elintézünk egyetlen „Kösz, meg vagyok.”-kal és arról áradozunk, hogy milyen nehézségeink vannak, mi fáj, hogy megint front van, vagy, hogy milyen felháborító dolgot hallottunk a tévéből? Akkor hát, mit képviselünk mi itt

valójából? Mitől hangos a hétköznapi vallástétele?

Jól tudom, hogy ezen a ponton szokott előkerülni az a kérdés, hogy „igen-igen, jó lenne ujjongva, örömben élni, de honnan vegyek ehhez erőt?”. És persze elrendezhetem ezt most annyival - és nem is hazudnék vele -, hogy idézem Pál apostolt: „*Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.*”, de mivel épp ennek a szilárdsága az, ami elhomályosul ilyenkor, ezért némileg üres rakétapuffogatásnak érezném.

Inkább nézzünk rá először a problémára és aztán jussunk el majd együtt idáig! Ahhoz, hogy így tegyünk egyszerűen csak meg kell fordítani a kérdést és arra kell ránéznünk, hogy honnan vannak, miért vannak a gyengeségeim, ami miatt nem csak a már említett krisztusi, tiszta és szép ünneplő hangunkat veszítjük el könnyen, hanem valóban nem tudunk beleállni azokba a szolgálatokba se, amikre a megváltottságunk öröme vezetne. Fel kell tehát tennünk a kérdést, hogy honnan is vannak ezek a harsogó gyengeségeink?

A világtól? Ha igen, akkor egyszerű a válasz a másik kérdésben is. Azért nem tudod, hogy honnan legyen erőd-örömed, mert nem Krisztussal élsz. Ha vele élsz,

akkor nem a világ fájdalmai határoznak meg, tehát nem is telepedhetnek rád úgy, hogy azokkal szemben alul maradjon a hálaadó ujjongás.

Szokták mondani, hogy az vagy, amit megeszel. Én most úgy formálnám ezt, hogy az vagy, amit elhiszel, illetve akit hiszel. Krisztusé vagy, vagy a világé? Az Ő igéjét fogyasztod, vagy a világ szavát?

A második lehetőség, hogy önmagad gyengeségeivel küzdesz, magadat érzed rossznak és kevésnek. Ebben az esetben valami olyasmiről van szó, mint az önbántalmazás, vagy akár öncsonkítás. Kaptál valamit, az Isten kegyelmét és békességét, azt a szeretetet, ami érted mindent megad a kereszten, és ahelyett, hogy így teljes életet kezdenél élni, inkább levágod, eltávolítod ezt az örömet az életedből. Igen, az Isten nélkül elveszettek és fájdalmasan reménytelenek lennénk... De Krisztusért nem vagy az Isten nélkül! Neked teljes lehet az életed Krisztussal, akkor miért akarnál belőle hiányos selejtet csinálni? Miért hagyod, hogy ami szép, ami szívet gyönyörködtető öröm lehetne, az leselejtezésre váró ócskasággá váljon? Az Úr hűséges hozzád és meg akar tartani téged a kegyelemben, abban az ünnepben, amit ő

készített el és tett élővé számodra, ahogyan igénk is mondja: *„Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem.”* majd pedig: *„²²Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek”*. Isten teljessé tette a Feltámadott Krisztus által a tanítványok örömét és ugyanígy, ha megláttad, ha felismerted őt, a Megváltó Urat, akkor a te életedet is. Úgyhogy már ne hagyd, hogy Krisztus nélküli legyen, ne akard törött kis szilánkként élni, mert az valóban a hiány fájdalmát fogja hordozni csak! Akkor mi marad még a gyengeségünk forrásának? A kísértés, a csábítás, a rosszakarat, a sátán? De hiszen épp csak 3 hete ünnepeltük, hogy Krisztus győzedelmeskedett mindezek felett érted! Feltámadás ünnepe nem egy régi szuperhős történet, hanem érted történt valóság. Ha ezt komolyan veszem, ha a húsvéti örömet viszem tovább, ünneplem hálaadással az életem minden napján, akkor, hogy lehetne, hogy ezek az én gyengeségeimmé váljanak és bennem győzzenek az evangélium hangja felett? Hogy történhetne ez meg? Csakis egy módon, ha én magam hallgattatom el az örömhírt, ha én oltom ki a kapott fényt,

a világ világosságát a szívemben. Ha elhalkul az örömünk, az ujjongásunk, a világi nyekergés lesz az, ami meghatároz bennünket, akkor vegyük észre, eltávolodtunk Krisztustól. Akkor az evangélium, a húsvéti örömhír már csak halovány emléked és nem biztonságot, jó alapot adó valóságod. Ez az, amit észre kell vennünk: a biztos alapon, Krisztuson épül-e az életem, vagy máshol keresem a biztonságot?

Torna óráról talán mindenkinek ismerős a *Tűz, víz, repülő* nevű játék, mikor meg volt, hogy melyik szónál, melyik vésznél hol van a biztonság és azonnal oda kellett futni. Nekünk keresztényként, az lehetne a természetes, hogy bármilyen vész, nehézség, bánat is jön, mindig Krisztushoz rohanunk és ott a biztonságban megpihenünk és örömmel adunk hálát azért, mert ő meg tart bennünket az Örök Életre. De látjuk Őt magunkat előtt ilyen biztonságként? Tudjuk, hogy hol is van a biztonság? Tudjuk, hogy hol van Krisztus? Hiszen a mi örömünk, ahogy a mai igénk is mondja Nála, az Ő közelében van: *„meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek”*.

Hol van tehát Krisztus?

Ő azt mondja, hogy velünk van: „*én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*”. Azt is mondja közöttünk van: „*az Isten országa közöttetek van!*”.

Krisztus felettünk van: felemeltetett a keresztre, majd pedig felemeltetett a mennybe. És végül, ahogy ígéri, Krisztus bennünk van: „*Maradjatok énbennem, és én tibennetek.*”.

Hová kell tehát futnod, hol kell keresned a biztonságot, honnan kell az erőd, az örömed merítened? Hol van tehát Krisztus? Itt. Krisztus itt van. Itt akar lenni a Lélek által és meg akarja adni neked, hogy az örömed teljes legyen és senki se vehesse el tőled, hogy ne silányulhasson el a hangunk, hogy ne romolhasson el bennünk a bízó hit mechanikája.

Ahhoz tehát, hogy ma ujjongó és ne aggodalmaskodó, hogy ma is feltámadást ünneplő, boldog, örömteli életet élj, nem kell stuccpolitikát folytatnod, nem kell elrejtőznöd a világ elől. Igen is lehet minden napod valósága az öröm - csak te ne oltsd ki a tűzét! Élj, ujjongj, ünnepelj, legyen örömed itt, az élő Ige, Krisztus közvetlen közelében! Ámen